

“Kærligheden gør ikke næsten noget ondt. Kærligheden er altså lovens fylde.”
Romerbrevet 13,10

Kan man beordre nogen til at elske? Hvis vi opfatter kærlighed som en følelse, er det naturligvis ikke muligt! Men hvis vi ser kærligheden som en gave fra Gud, bliver det en anden sag.

I brevet til romerne beskriver Paulus forholdet mellem loven og kærligheden. Han hævder, at kærligheden er lovens fulde opfyldelse. I sit brev beskriver Paulus også, hvor denne kærlighed stammer fra: den kommer fra Gud. “Gud viser sin kærlighed til os, ved at Kristus døde for os, mens vi endnu var syndere” (Rom. 5,8). Også i Johannes’ første brev står der: “Deri består kærligheden: ikke i at vi har elsket Gud, men i at han har elsket os og sendt sin søn som et sonoffer for vore synder.” (1 Joh. 4,10).

“Kærligheden gør ikke næsten noget ondt. Kærligheden er altså lovens fylde.”

Ingen af os kan give det, han ikke har. Augustin havde forstået dette, da han henvendte sig til Gud med ordene: »Giv os det, Du beder os om, og bed os om at give det, Du ønsker.«¹

Vi har modtaget den uvurderlige gave, som er Guds kærlighed, og vi er kaldet til ikke at holde den for os selv, men til at lade den gå videre. Som modtagere af Guds kærlighed kan vi blive en kilde til kærlighed. Som elskede er vi kaldet til selv at elske, for på den måde tager vi del i Faderens, Sønnens og Helligåndens liv: den Elskende, den Elskede og Kærligheden. Ifølge Paulus har vi ingen anden forpligtelse over for nogen som helst end denne gensidige kærlighed. For »den, der elsker andre, har opfyldt loven.«²

“Kærligheden gør ikke næsten noget ondt. Kærligheden er altså lovens fylde.”

»Sand næstekærlighed – siger Chiara Lubich – gør ingen skade. Den får os til at leve efter alle Guds bud, uden undtagelse. Budenes første mål er at sørge for at vi undgår at falde i nogen form for ondskab, både over for os selv og over for vores brødre og søstre.«³

Når man forstår det på denne måde, bliver budene mere Guds kærlighedsgave end en forpligtelse: de begrænser os ikke, men frigør os.

“Kærligheden gør ikke næsten noget ondt. Kærligheden er altså lovens fylde.”

For at nå frem til denne »fuldstændige opfyldelse« er det første skridt i næstekærligheden at undlade at gøre vores næste fortræd. Men derefter må vi også være kreative i kærligheden. »Det er ikke nok at undlade at gøre vores næste fortræd; vi må vælge at gøre det gode; det gør vi ved at udnytte alle muligheder for at vise, at vi er Jesu disciple.«⁴ sagde Pave Frans.

Hvordan kan vi omsætte dette livets ord til praksis? Ved at sætte kærligheden i centrum i vores liv. Lad os elske vores medmennesker konkret, sådan som Jesus ville elske dem: Han er kærlighedens fylde, som er givet fuldt ud til Gud og til menneskeheden. Fra ham lærer vi, hvor stor kærligheden er.

“Kærligheden gør ikke næsten noget ondt. Kærligheden er altså lovens fylde.”

Doris, en ung kvinde fra Skotland, fortæller: »Oftest besøger mine venner og jeg et herberg for hjemløse. Der kommer jeg ind i en verden, der er helt anderledes end min egen. Hvad jeg føler der, betyder ikke noget; det afgørende er, at jeg elsker. En dag betroede en mand med et meget trist ansigt mig, at han ønskede at tage sit eget liv. Jeg satte mig bare ned og lyttede til ham; bagefter spiste vi en sandwich sammen og drak en kop kaffe. Jeg forstod, at det at lytte og være til stede, i sig selv er en måde at vise kærlighed på. Da det var tid til at tage afsted, omfavnede han mig og smilede. Han sagde, at det, vi gjorde, var meget vigtigt, ikke kun for ham, men for alle der. Dér følte jeg kærlighedens utrolige kraft. Måske har jeg ikke reddet ham, men hans taknemmelighed fyldte mig med glæde, og alene dét er meget kraftfuldt.»

Claudio Cianfaglione og Livets ord teamet

1. Augustinus, *Bekendelser*, 10, 29,40.
2. *Rom.13,8.*
3. Chiara Lubich, *Livets ord september 1993.*
4. Pave Frans, *Almindelig audiens*, d. 3 januar 2018.

“Kærligheden gør ikke næsten noget ondt. Kærligheden er altså lovens fylde.”
Romerbrevet 13,10

Kan man beordre nogen til at elske? Hvis vi opfatter kærlighed som en følelse, er det naturligvis ikke muligt! Men hvis vi ser kærligheden som en gave fra Gud, bliver det en anden sag.

I brevet til romerne beskriver Paulus forholdet mellem loven og kærligheden. Han hævder, at kærligheden er lovens fulde opfyldelse. I sit brev beskriver Paulus også, hvor denne kærlighed stammer fra: den kommer fra Gud. “Gud viser sin kærlighed til os, ved at Kristus døde for os, mens vi endnu var syndere” (Rom. 5,8). Også i Johannes’ første brev står der: “Deri består kærligheden: ikke i at vi har elsket Gud, men i at han har elsket os og sendt sin søn som et sonoffer for vore synder.” (1 Joh. 4,10).

“Kærligheden gør ikke næsten noget ondt. Kærligheden er altså lovens fylde.”

Ingen af os kan give det, han ikke har. Augustin havde forstået dette, da han henvendte sig til Gud med ordene: »Giv os det, Du beder os om, og bed os om at give det, Du ønsker.«¹

Vi har modtaget den uvurderlige gave, som er Guds kærlighed, og vi er kaldet til ikke at holde den for os selv, men til at lade den gå videre. Som modtagere af Guds kærlighed kan vi blive en kilde til kærlighed. Som elskede er vi kaldet til selv at elske, for på den måde tager vi del i Faderens, Sønnens og Helligåndens liv: den Elskende, den Elskede og Kærligheden. Ifølge Paulus har vi ingen anden forpligtelse over for nogen som helst end denne gensidige kærlighed. For »den, der elsker andre, har opfyldt loven.«²

“Kærligheden gør ikke næsten noget ondt. Kærligheden er altså lovens fylde.”

»Sand næstekærlighed – siger Chiara Lubich – gør ingen skade. Den får os til at leve efter alle Guds bud, uden undtagelse. Budenes første mål er at sørge for at vi undgår at falde i nogen form for ondskab, både over for os selv og over for vores brødre og søstre.«³

Når man forstår det på denne måde, bliver budene mere Guds kærlighedsgave end en forpligtelse: de begrænser os ikke, men frigør os.

“Kærligheden gør ikke næsten noget ondt. Kærligheden er altså lovens fylde.”

For at nå frem til denne »fuldstændige opfyldelse« er det første skridt i næstekærligheden at undlade at gøre vores næste fortræd. Men derefter må vi også være kreative i kærligheden. »Det er ikke nok at undlade at gøre vores næste fortræd; vi må vælge at gøre det gode; det gør vi ved at udnytte alle muligheder for at vise, at vi er Jesu disciple.«⁴ sagde Pave Frans.

Hvordan kan vi omsætte dette livets ord til praksis? Ved at sætte kærligheden i centrum i vores liv. Lad os elske vores medmennesker konkret, sådan som Jesus ville elske dem: Han er kærlighedens fylde, som er givet fuldt ud til Gud og til menneskeheden. Fra ham lærer vi, hvor stor kærligheden er.

“Kærligheden gør ikke næsten noget ondt. Kærligheden er altså lovens fylde.”

Doris, en ung kvinde fra Skotland, fortæller: »Oftest besøger mine venner og jeg et herberg for hjemløse. Der kommer jeg ind i en verden, der er helt anderledes end min egen. Hvad jeg føler der, betyder ikke noget; det afgørende er, at jeg elsker. En dag betroede en mand med et meget trist ansigt mig, at han ønskede at tage sit eget liv. Jeg satte mig bare ned og lyttede til ham; bagefter spiste vi en sandwich sammen og drak en kop kaffe. Jeg forstod, at det at lytte og være til stede, i sig selv er en måde at vise kærlighed på. Da det var tid til at tage afsted, omfavnede han mig og smilede. Han sagde, at det, vi gjorde, var meget vigtigt, ikke kun for ham, men for alle der. Dér følte jeg kærlighedens utrolige kraft. Måske har jeg ikke reddet ham, men hans taknemmelighed fyldte mig med glæde, og alene dét er meget kraftfuldt.»

Claudio Cianfaglione og Livets ord teamet

1. Augustinus, *Bekendelser*, 10, 29,40.
2. *Rom.13,8.*
3. Chiara Lubich, *Livets ord september 1993.*
4. Pave Frans, *Almindelig audiens*, d. 3 januar 2018.